

Lara Wulz (17) dijakinja ZG in ZRG za Slovence

Ena sem in sem več

Sedim v avtobusu na poti v šolo, zaspana, baterija mobilnika je prazna. Z očmi, ki se mi skoraj spet zaprejo, gledam okoli sebe.

Zagledam punco. Zelene oči, rdeče ustnice, ima naglavno ruto, ki ji pokriva lase. Nasmejana, zelo lepa. Vidim, kako jo tudi drugi gledajo.

Avtobus se ustavi, punca izstopi.

Ženska z rdečimi lasmi, rjavimi očmi, temno poltjo, atraktivna, samozavestna vstopi v avtobus. Nosi moder hlačni kostim, govori na mobilniku. Opazim, da jo tudi ljudje okoli mene gledajo: Mislim si, da mora biti grozno, če te ljudje gledajo samo zaradi tega, kako izgledaš, če si ustvarijo mnenje o tebi samo zaradi jezika, ki ga govoriš, vere, ki jo imaš, hrane, ki jo ješ.

Avtobus se ustavi, ženska izstopi.

Pomislim o svojem življenju. Tudi jaz sem že doživela diskriminacijo zaradi jezika, ki ga govorim. Jezik, ki ga ljubim, s katerim se identificiram, moj materinski jezik. Slovenščina.

A pravzaprav imam še »srečo«, saj me nihče ne bo grdo gledal le zaradi mojega izgleda. Nihče mi ne bo rekel, da je treba iti nazaj v »svojo« deželo, ker ne izgledam, kot da bi prihajala iz Avstrije. Takšnih izjav nikoli ne bom razumela, saj smo konec koncev vsi isti. Vsi živimo na istem svetu. Vsi čutimo iste žarke sonca na nasi koži. Vsi gledamo iste zvezde, ko občudujemo nočno nebo. Vsi dihamo isti zrak. Vsi smo vredni ljubezni. Vsi smo vredni lepega in veselega življenja. Vsi smo isti.

Avtobus se ustavi, jaz izstopim.